

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobkyně: **Mgr. D. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2017, č. j. 32 A 11/2017 - 15,

t a k t o :

- I.** Návrh žalobkyně na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyně byla rozhodnutím Městského úřadu Valašské Meziříčí ze dne 7. 7. 2016, č. j. MěÚVM 29702/2016, uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 83 odst. 1 písm. f) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“). Tohoto přestupku se měla dopustit tím, že jako vlastník vozidla vyřazeného z provozu podle § 12 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb. příslušnému správnímu orgánu neodevzdala požadované dokumenty. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, č. j. KUZL-56146/2016, částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí tak, že změnil výši sankce a upustil od povinnosti žalobkyně hradit náklady řízení.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Brně žalobu podle § 65 s. ř. s. Krajský soud v Brně však dospěl k závěru, že místně příslušným soudem k projednání věci je Krajský soud v Ostravě, a proto napadeným usnesením žalobu postoupil podle § 7 odst. 5 s. ř. s. místně příslušnému soudu.

II.

[3] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. V ní uvedla, že krajský soud nevzal v potaz, že žalobu směřovala proti Krajskému úřadu Zlínského kraje, který nespadá do obvodu Okresního soudu v Karviné, a dále, že v roce 2011 byla její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje projednána právě Krajským soudem v Brně. V jiném řízení vedeném u Krajského soudu v Ostravě nadto podala námitku podjatosti vůči všem soudcům, přičemž Vrchní soud v Olomouci její námitce vyhověl. Závěrem stěžovatelka požádala o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

III.

[4] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 5 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. O stěžovatelčině žádosti o osvobození od soudních poplatků proto Nejvyšší správní soud nerozhodoval.

[5] Pokud jde o stěžovatelčinu žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, podle § 35 odst. 8 s. ř. s. lze navrhnouteli na návrh ustanovit zástupce pro řízení o kasační stížnosti, jsou-li u něj splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv; tyto podmínky přitom musí být splněny zároveň. Aniž by přistupoval ke zkoumání podmínky první, ve vztahu k podmínce druhé Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě postoupení místně příslušnému soudu nejde o právně natolik složitou věc, aby bylo nutné stěžovatelce zástupce pro řízení o kasační stížnosti ustanovovat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 123/2015 - 14). Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 6. 12. 2012, č. j. 7 Afs 91/2012 - 13, „*otázka místní příslušnosti (§ 7 odst. 2 s. ř. s.) toho kterého krajského soudu k rozhodování o správních žalobách [...] je natolik elementární záležitostí, že je každému soudu zřejmá bez jakéhokoliv bližšího zkoumání (na první pohled).*“ Nejvyšší správní soud proto stěžovatelčinu žádost o ustanovení právního zástupce pro řízení o kasační stížnosti prvním výrokem zamítl.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. V projednávané věci vydal prvostupňové rozhodnutí Městský úřad Valašské Meziříčí, který má sídlo ve Valašském Meziříčí. Krajský soud proto správně uzavřel, že území města Valašské Meziříčí patří podle přílohy č. 3, bodu 71 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, do obvodu Okresního soudu ve Vsetíně, který podle přílohy č. 2, bodu 8 zákona o soudech a soudcích spadá do obvodu Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud proto otázku místní příslušnosti posoudil správně.

pokračování

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že podala žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, který spadá do místní příslušnosti Krajskému soudu v Brně. Tato skutečnost je však pro určení místní příslušnosti irelevantní, neboť podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je místní příslušnost soudu odvozena od sídla orgánu, jenž rozhodoval ve stupni *prvním*, a nikoliv od sídla orgánu, který rozhodoval o odvolání. Této námitce proto Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

[10] Nedůvodná je rovněž stěžovatelčina námitka, že proti soudcům Krajského soudu v Ostravě v minulosti podávala námitku podjatosti, které bylo vyhověno. Při zkoumání místní příslušnosti totiž případná podjatost soudců místně příslušného soudu nehraje roli. Tato otázka může být a je posuzována teprve po postoupení věci místně příslušnému soudu a přidělení věci konkrétnímu soudci, resp. senátu; soud rozhodující o postoupení věci soudu místně příslušnému ostatně nemá při zkoumání místní příslušnosti ani možnost tuto otázku posoudit. Ani tato námitka proto není důvodná.

[11] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[12] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu